

NØVN

Karin Djurhuus sjeyti

Karin er fødd 30. mai 1946 á Nesi í Suðuroy, elsta dóttir teirra HPD, skipsverkfrøðing av Nesi og Elly av Dam-fólkunum í Havn. Familjan flutti og bydgi í Vági, har pápin var bedingsmeistari, til hann gjørdist skipsinspektørur í Skipaefirtirlitinum, og tey fluttu til Havnar og búsettust í Eysturbýnum har. Systkini blivu Jens Christian, Karin, Lis og Eyðvør.

Karin er gløgg og fór aftaná studentaskúlan niður at lesa til trímálsligan korrespondent og fór á hagani á danska Uttan-og Marknaðarministerið at vera skrivari hjá Einari Kallsberg, hetta tíðarskeiðið, tá EEC-spurningurin og marknaðurin í tí sambandi var í hæddini. Seinri, umleið 1972, gjørdist Einar skrivstovustjóri í Tinganesi og gjørdi ikki matari enn at taka Karina við sær at vera skrivari hjá sær og Atla Dam, løgmanni.

Tað var Karini eitt gott og spennandi tíðarskeið, men tá sjónvarpið í áttatiárunum varð sett á stovn, lokkaði tann kveikjandi og fólkakæri Finnbogi Ísaksen, fyrrverandi landstýrismaður, Karina niðan hagar at týða úr fremmandum málum og m.a. gera barnasendingar.

Og har hefur hon so eisini trivist væl og verið yvir 25 ár, nú hon fyrr í summar varð pensionerað og straks fór niður at ommast, sum henni altíð, altíð ábyrgdarfull, hefur dámað væl.

Í teimum lystiligu sekstiárunum niðuri hitti hon so Eyðun Joensen, sálarfrøðing. Tey bæði hildu so varandi saman, giftust í 1973 og bygdu í 1978 uppi á Ternuryggi í Havn. Tey finga børnini Rúna í 1977 og Elina í 1981. Gamaní eru Karin og Eyðun rættuliga ymisk bæði í sinni og skinn, tó

rímuliga væl hefur higartil riggað teirra ímillum. Tað, sum Eyðun hvørki tímur, dugir ella vil, tímir, dugir og vil Karin – og øvugt.

Sonurin Rúni býr og starvast innan oljuvinnuna í arabaralondum og eigur saman við skotsku Rachel triggjar smágentur. Elin er phd. Lesandi í Keypmannahavn og eigur saman við Bjarna úr Havn triggjar smádreingir. Øll hesi smáu ommubørnini krevja sjálvsagt, samstundis sum Karin altíð spøk og tolin hefur gott tak á slíkum, og altíð setir seg sjálva til síðis fyri at fjálga og hugna um tey smáu og foreldur teirra.

Karin er sera trúføst og hefur m.a. verið í sama bindiklubba frá studentaskúlatíðini í yvir fimti ár, og blómar bindiklubburin enn sum ongantið, hóast onkrar eru deyðar burturav.

Karin er lítillátin og familjukær, ikki heima føðinardagin, men ommast niðuri og ætlar sær at savna saman mann, børn og ommubørn niðuri seinri í summ-ar.

Hjartaliga tillukku við teimum sjeyti árunum elskaða kona, mamma og omma – og alt tað besta ynskja vit øll.

Maður, børn, verbørn og ommubørn

Minningarorð um systkinabarnið Oslu Eriksen Johansen í Klaksvík

Osla var dóttir Nicolinu og Magnus Husgaard. Hon var elst av 7 systkjum. Osla vaks upp hjá ommu og abba sínum í Uppsølum. Tey vóru nógv fólk í húsi.

Tá ið mostir hennara, Hanna og maðurin, Mikkjal, fluttu í húsini í 1943, vildi Osla sleppa oman við Hannu-mostir, og ommen, Sigga Maria, flutti eisini oman á Vágshægg. Ikki vóru húsini stór, og Hanna átti 3 smábørn tá, men væl bar til.

Tá ið Osla var konfirmerað, fór hon at arbeiða fisk á Kósini eina tíð.

Á ungum aldri funnu Osla og Sámál Haldur saman. Haldur var sonur Elspu og Karl í Ánunum.

Osla var ung, tá ið hon fekk fyrsta barnið, Sigbrand, sum eitur eftir langommuni, Siggu Mariu.

Haldur og Osla vórðu vígd í prestagarðinum hin 13. december í 1953. Tá fóru tey inn í nýggj hús á Vágshæggnum, sum Karl í Ánunum bygdi.

Tey bæði finga 9 børn – 8 dreingir og 1 gentu. Tey áttu 17 ommu- og abbabørn, 22 langommu- og langabbabørn og 1 olduommu- og

19. oktober í fjør andaðist Sigurð Petersen í Sandavági, 90 ára gamal. Sigurð varð føddur 18. juni í 1925. Hann var sonur Petur Elias og Biritu Petersen á Steig. Tey áttu seks børn, Sigurð varð triðiyngstur.

Sigurð giftist við Mariu, dóttur Elsbu og Sigurd Nordendal í Sandavági. Tey bygdu sær prýðilig hús Norðuri á Steigartrøðni. Saman við manni úr Vestmanna laðaði hann garð rundan um stykkið, og hann gróðursetti plantur og trø. Steigarmyllan er á stykkinum hjá teimum. Hon var niðurfalhin, men hana gjørdi hann aftur í góðan stand, so at hon er eitt satt prýði.

Maria var Sigurði góður stuðul bæði sum húsmóðir og í skúlaarbeiðinum.

Tey finga dóttрина, Biritu, sum er gift við Tórfinni Simonsen úr Hoyvík. Tey eru eisini búsett á Steigartrøðni.

Børn teirra eru Sigurð, Jonn Rói og Ranja. Dóttir Tórfinn, Maibritt, hefur verið nógv hjá teimum.

Sigurð hefur altíð havt góðan hug at vera úti í náttúruni. Sum lítil smádrongur fór hann at ganga yvir á Oknadali við pápa sínum, sum var hagamaður har. Annars hjálpti hann til í haganum, brøðurnir vóru eisini hagamenn. Ludvig røktaði nøkur fá ár, Niels Marius og Heini røktaðu í mong ár.

Sum flestu dreingir fór Sigurð, tá ið hann var 14 ára gamal, at ganga á fjall fyri mann. Hann mundi ganga á fjall í flestum hagarørtum í bygdini.

Tá ið hann var smádrongur og ungur arbeiddi hann í fiski hjá Zachariasi. Í krígunum arbeiddi hann hjá eingilskmonnunum, tá hefur hann verið 17 - 18 ára gamal.

Annars hevði hann avbera góðan hug til bóndaarbeiði. Sumrini 1945 og 1946 var hann á bóndagarði á Borgarfirði í Íslandi. Har dæmdi honum ógvuliga væl. Hann tosaði ofta um ta tíðina, hann var í Íslandi. Har lærði hann íslendskt, og tað tosaði hann raðið. Tá vórðu sterk vinabond knýtt.

Eisini seinni, tá ið vinasamband og samskipti kom í lag millum Sandavág og Neskaupstað. Tá ið

oldurabbabarn.

Seinnu árinu fór heilsan at bila hjá Halduri, og tað var mangan strævið hjá Oslu, sum tók sær av honum.

Yngsti sonurin búði inni hjá teimum, og Osla fekk nógva hjálp frá honum.

Eftir at Haldur fór, fyri umleið 2 árum síðani, byrjaði Osla at »skranta« sjálf og kom ongantið fyri seg aftur.

Vit báðar vóru systkinabørn, vuku upp saman og vóru grannar, og eg royndi alt, hvat eg orkaði, at hjúkla um hana, og Osla var takksom fyri tað hjálp, sum eg veitti henni.

Saknurin er stórur hjá mær, nú Osla ikki er meira, men størstur er saknurin hjá soninum, Guðlaug

Sigurði Petersen til minnis

ítrótttaungdómurin úr Neskaupstaði kom higar at vitja, skipaði Sigurð fyri saman fyri øðrum. Hann var altíð ferðaleiðari, tá ið ítrótttaungdómurin hiðan fór til Neskaupstaðar.

Í 1946, eftir tað at hann hevði verið í Íslandi, fór hann á Føroya Læraraskúla og tók prógv í 1950. Var tímalærari 1950-51 í Real-skúlanum í Havn. Á ársskeiði á Danmarkar læraraháskúla 1951-52. Var vikarur í Sandavági 1952-53 og sama árið settur fyrstilærari. Hann legði sær ógvuliga nær við skúlans arbeiði. Hann vildi leggja gott niður í børnini og geva teimum góðan kunnleika. Sigurð var góður lærari. Ungdómurin gekk eisini í kvøldskúla hjá honum.

Í 1961 gjørdist hann skúlastjóri í Miðvágs – Sandavágs skúla. Lærarar og næmingar høvdu virðing fyri honum. Í 1965 var hann triggjar mánaðir á skeiði á DLH og á ársskeiði í 1974-75 og 1984-85. Skeiðini vóru í stóddfrøði, søgu, landalæru og sálarfrøði. Hann fór úr starvi í 1992 við eftirløn.

Sigurð var ógvuliga áhugaður í ítrótti – róði kapp bæði við Loftabátinum og Sandavágs-bátinum, sum varð smíðaður í 1955. Petur Elias og Niels Marius smíðaðu hann, Ørnina smíðaðu teir eisini. Tað gekst hesum báðum bátum fram úr væl.

Handbólturin hevði hansara stóra áhuga. Um várið í 1953 gjørdi SÍF eitt satt ítróttaligt bragd, við tað at hetta var fyrstu ferð, at spælt varð við mansliði. Sigurð var venjari, og hann spældi eisini saman við teimum. Eisini var hann venjari hjá kvinnunum.

Væl gekst, fleiri ferðir vóru mans- og kvinnuliðini føroyameistarar. Nógv varð farið um

firðir og sund at spæla. Hann var nevndarlimur í SÍF eini 55 ár, nøkur fá ár var hann formaður. Sigurð lærði eisini ungdómin fimleik t.d. í Losjuni. Í skúlanum var hann eisini fimleikalærari.

Sigurð hevði skaldagávur. Mangan sangin hefur hann yrkt til brúðleyp, føðingardagar, fermingar og veitslur.

Sigurð var eisini hugaður í kirkjuligum arbeiði. Trúgvur sat hann í kirkjustólinum, tá ið kirkjuklokkan hevði kallað. Fleiri ár var hann limur í kirkjuráðnum og var eisini deknur.

Mong ár var hann limur í náttúru- friðingarnevndini í Vágum.

Sigurðs partur lá ongantið eftir á Oknadali. Lættur var hann á sær, legði sær ógvuliga nær í rakstri. Djarvur var, hann hevði altíð ódn úti í Skorum. Har var mangan stravið. Meg minnist, tá ið farið varð uppgongu, var hann altíð uppi í teimum fyrstu. Í arbeiðinum á rættini loyvdi hann sær ongantið, tók altíð tyngsta takið. Tá ið haftseyðurin varð rikin heim um heystið, var hann altíð á halanum, har stravnast var, tí at ofta vóru lomb og ær, sum ikki vildu ganga. Har hoyrdu vit hann rópa hoy hoy, hoy at fáa gongd á, tá ið steðgur kom í.

Hann slapp ikki altíð frá skúlanum á fjall, men ofta fór hann eftir skúlatíð ímóti gonguni av Oknadali.

So góðan hug hevði Sigurð at fáast við seyð og fjallgongu, at á gamalsaldri fór hann at sleppa seyð í Vestaruskor saman við teimum ungu, teir vóru fegnir at hava hann við, hann visti frá mongum at siga.

Vit minnst væl frálíku sendingarnar í útvarpi og sjóvarpi, hvussu væl hann dugdi at málbera seg.

Sigurð var seinastu ferð á fjalli á Oknadali 85 ára gamal. Eingin maður í bygdini hefur gingið so leingi á fjall.

Nú er Sigurð fluttur um sýn. Bjørt standa minnini um virknan mann. Hvíl í friði.

Heini F. Petersen

(Gulla), sum var nógv um mammu sína og hjá ommusoninum, Jákupi, sum vaks upp hjá ommu síni.

Jákup segði ein dagin: “Nú er eingin at baka pannukøkur til okkum, nú omma er deyð”.

Av tí at eg eri sjónveik, plagdi Osla at lesa ymiskt úr bløðunum fyri mær. Hon las minningarorð um Sigrun Juul Samuelson, sum doyði í oktober. Tær báðar konfirmeraðust í senn. Tá sigur Osla við meg, at nú eru ikki nógvir konfirmantar eftir av teimum, sum hon konfirmeraðist saman við, og Osla varð so hin næsta, ið fór, og tað var í februar.

Tá ið vit báðar vóru saman, plagdi eg at taka eitt mannakorn, og so blaðaði Osla í Bíbliuni og las fyri okkum báðum.

Osla og eg høvdu mangar, góðar løtur saman og hugnaðu okkum um kvøldarnar. Osla var so fitt og hugnalig at vera saman við, og skjót var hon til látur. Onkuntíð bakaði hon pannukøkur, tá ið eg kom, og tað dæmdi Jákupi, tá ið omma orkaði at baka pannukøkur. Mangar ógloymandi løtur høvdu vit í álvara og gaman.

Tøkk til Marjuna Lómaklett, prest, fyri, at hon vildi koma á sjúkrahúsið nakrar dagar, áðrenn Osla doyði, og hava eina góða bønarløtu, har hon eisini lýsti vælsignilsi yvir Oslu, og vit sungu sálmarnar: Nærri mín Gud til tín og Skriv dig Jesus på mit hjerte.

Ærað verði minnið um Haldur og Oslu.

Amalia